

[Arbejdsministeren.]

om arbejdsvilkårene, og at parterne ved disse forhandlinger viser ansvarsbevidsthed. Men hvordan kan man vente en ansvarsbevidst holdning inden for de store organisationer — fra topforhandlere og ud til de brede medlemskredse — hvis regeringen eller folketinget i en konfliktsituation omgående griber ind med foranstaltninger, der fritager parterne for at tage konsekvensen af de standpunkter, de har forhandlet sig frem til eller har taget ved en afstemning?

Regeringen har allerede i folketinget udtalt sig om overenskomstsituationen. Det skete ved den højtærede statsministers erklæring den 29. november 1960. I statsministerens erklæring blev sagt følgende — jeg citerer —:

„Regeringen ser hen til, at arbejdsmarkedets parter løser forårets overenskomstsituation gennem forhandling og uden en konflikt, der ville blive en byrde både for parterne selv og hele vort samfund. Det må være en fælles interesse for arbejdere og arbejdsgivere, at den gode økonomiske og beskæftigelsesmæssige konjunktur fortsat kan udnyttes uden det måske varige tilbageslag, en arbejdskamp vil medføre. Skulle en konflikt alligevel udbryde, forventer regeringen, at parterne selv bringer den til afslutning.“

Jeg kan derfor kun gentage, at det er regeringens opfattelse, at det må være parterne selv, der gennem nye forhandlinger prøver at bringe konflikten til ophør.

Regeringen opfatter situationen som alvorlig. Det fremgår bl. a. af det initiativ, den højtærede statsminister tog allerede inden konfliktens udbrud, idet han forhandlede med repræsentanter for de implicerede parter og henstillede til dem at overveje fornyede drøftelser for at søge konflikterne bilagt. Det er regeringens opfattelse, at folketinget ikke bør give tilslutning til det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag. Derimod vil folketinget kunne bidrage til en afspænding af atmosfæren og til en forhåbentlig hurtigere og roligere løsning af situationen ved at give sin tilslutning til videreførelse af den forhandlingslinje, som statsministerens initiativ er udtryk for, og som efter regeringens opfattelse ikke kan være udtømt.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erik Erikson): Jeg er jo ikke i stand til at takke ministeren for den modtagelse, vort forslag til beslutning har fået fra regeringens side.

Den højtærede minister sagde, at han ikke kunne modtage forslaget. Nu er det vel sådan, at denne modstand for så vidt både er overraskende og ikke overraskende. Det er meget udmærket, at den højtærede minister siger, at parterne selv skal forhandle sig til rette, og henviser til organisationernes ansvarsbevidsthed o. s. v. Jeg skal være den første til at erkende, at der i organisationerne er mange ansvarsbevidste ledere, men den situation, vi står i, er den, at disse ansvarsbevidste ledere af en eller flere grunde er blevet underkendt. Jeg er da også helt klar over, at det er rigtigt, at såvel arbejdernes som arbejdsgivernes organisationer er imod indgreb, som vi har foreslået, og det er der slet ikke noget nyt i; sådan har stillingen været altid. Der kan heller ingen diskussion blive om, gentager jeg, at det bedste og det lykkeligste er, hvis de to parter kan enes, men det er altså forslagsstillerens opfattelse, at i den nuværende situation bliver vi nødt til at se bort fra såvel organisationernes interesse som fra partipolitiske principper i øvrigt.

Jeg mener, at med al den alvor, situationen pålægger os, og som ministeren også erkendte situationen måtte ses med, bliver vi ikke ringere af at foreslå et indgreb. Jeg tror såmænd, at alle argumenter for og imod er fremført om ikke ved denne så ved tidligere lejligheder, hvor folketinget har stået i lignende situationer som i dag, men nu løber konflikten altså videre, og hvad så?

Den alt dominerende kendsgerning, vi står over for, er, at de to iværksatte strejker øjeblikkelig lammer vitale dele eller områder af det danske erhvervsliv, og i løbet af kort tid kan disse strejker ved deres videre konsekvenser føre til, at praktisk talt hele erhvervslivet bliver sat i stå. Landbruget producerer sine varer, men kan ikke få dem afsat. De store eksportindustrier ligger med deres udenlandske ordrer; de har den tekniske kapacitet til at fabrikere varerne, de har råstofferne dertil, arbejdskraften er også til stede, men den har ophørt at virke, og derfor kan eksportordrerne ikke effektueres. De maskiner, der er bestilt af danske er-